

Panium – liczba osiemnaście

Trzy razy 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Zajmiemy się teraz niektórymi implikacjami dwunastego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a następnie wprowadzimy trzy linie „250” lat w historię wersetów 11–15, która wypełniła się w bitwie pod Panium w 200 r. p.n.e. Linia „250” lat, która rozpoczęła się w 457 r. p.n.e., kończy się w 207 r. p.n.e., w połowie okresu, który zaczyna się bitwą pod Rafią i kończy bitwą pod Panium. „250” lat w linii Nerona kończy się trzystopniową historią Konstantyna, reprezentowaną przez lata 313, 321 i 330. „250” lat Stanów Zjednoczonych kończy się 4 lipca 2026 r.

Linia Nerona przedstawia historię czasu próby obrazu bestii — najpierw w Stanach Zjednoczonych, a następnie na świecie. Linia roku 457 p.n.e. umieszcza Trumpa w militarnym punkcie środkowym między dwiema bitwami. Okres rozciągający się od 1776 r. również wyznacza punkt środkowy dla ostatniej prezydentury Trumpa. Aby umieścić te linie we właściwym miejscu, najpierw zajmiemy się wersetem dwunastym oraz upadkiem Rosji i Putina. Następnie zajmiemy się trzema liniami „250” lat, a potem linią dynastii Hasmoneuszy. Mając te linie na swoim miejscu, usytuujemy Piotra w linii z Panium. Gdy te linie będą na swoim miejscu, powinniśmy móc rozpoznać, w jaki sposób przesłanie z 18 lipca 2020 r. ma zostać skorygowane i ogłoszone, oraz że jest ono przesłaniem Księgi Joela.

Król Ozjasz z Judy & Ptolemeusz król Egiptu

Historia, która w bitwie pod Rafią stanowiła wypełnienie wersetu jedenastego, koresponduje z historią króla Ozjasza. Gdy Izajasz zostaje oczyszczony i obdarzony mocą do zwiastowania poselstwa późnego deszczu, jego powołanie przypada na rok, w którym zmarł Ozjasz.

W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem również Pana, zasiadającego na tronie, wysokiego i wywyższonego, a tren Jego szaty wypełniał świątynię. Izajasz 6:1.

Przed śmiercią Ozjasz przejawiał bunt, równoległy i zbieżny z buntem Ptolemeusza bezpośrednio po zwycięstwie w bitwie pod Rafią. Ozjasz i Ptolemeusz są symbolami króla południa, którego serce się wywyższyło, który buntuje się, dążąc do połączenia władzy państwowej z władzą kościelną. Gdy Ozjasz usiłował połączyć Kościół i państwo, trąd na jego czole stanowił typ znamienia bestii.

A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje cześć Bestii i jej obrazowi i przyjmuje jej znamię na czole lub na ręce, ten będzie pił wino gniewu Boga, wylane bez domieszki do kielicha Jego zapalczywości; i będzie dręczony ogniem i siarką wobec świętych aniołów i wobec Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają wytchnienia we dnie ani w nocy ci, którzy oddają cześć Bestii i jej obrazowi, ani ktokolwiek, kto przyjmuje znamię jej imienia. Objawienie 14:9-11.

Ozjasz zatem reprezentuje stopniową śmierć od czasu jego buntowniczej próby połączenia Kościoła i państwa. Następnie reprezentuje współregencję z synem w stanie politycznej bezsilności, trwającą jedenaście lat. Ozjasz żył jedenaście lat po swoim buncie. Początek jego buntu symbolizuje ustawę niedzielną, w której Kościół i państwo zostają połączone, a zamię bestii jest egzekwowane. Jedenaście lat później umarł, co oznacza koniec jego panowania jako króla południowego królestwa Judy, które było ziemią chwalebna, czyli Stanami Zjednoczonymi.

W proroczym odniesieniu do Ptolemeusza Ozjasz przedstawia Jude, chwalebna ziemię oraz odstępczy protestantyzm, natomiast Ptolemeusz przedstawia Egipt, który jest potęgą smoka, którego religią jest spirytyzm. Gdy tych dwóch królów rozpatruje się jako linie równoległe, Ozjasz przestaje być ilustracją chwalebnej ziemi i razem stają się symbolem dwóch narodów. Egipt i Juda są symbolami religii spirytyzmu i odstępczego protestantyzmu. Są symbolem państwa i Kościoła. Gdy są zestawieni jako jeden symbol, reprezentowana przez nich polityka państwowa i kościelna obejmuje dwa narody, jak Medowie i Persowie, jak we Francji: Egipt i Sodom, jak w Stanach Zjednoczonych rogi republikański i protestancki, jak północne i południowe królestwa Izraela i Judy, a także Rzym pogański i Rzym papieski. Jako symbol dwóch królestw są proroczo powiązani świątynią w Jerozolimie, gdzie zarówno Ozjasz, jak i Ptolemeusz usiłowali złożyć ofiarę w świątyni w Jerozolimie. Dwa narody, które oba buntują się przeciw temu samemu sanktuarium.

Należy zauważyć, że bunt obu królów dotyczył świątyni w Jerozolimie, która jest symbolem świątyni, w której Daniel ujrzał Chrystusa w rozdziale dziesiątym. Dzieje obu tych królów zbiegają się na tle wojny na Ukrainie, a tym samym rozpoczynają swoje świadectwo w roku 2014. Obaj zostali wywyższeni dzięki zwycięstwom militarnym, reprezentowanym przez bitwę pod Rafią w wersecie jedenastym. Rafia wyznacza pogranicze szóstego królestwa prorocstwa biblijnego oraz potrójnego sojuszu ustawy niedzielnej. Jest to również granica przejścia Kościoła walczącego do Kościoła triumfującego.

Po 2014 roku najbogatszy król ogłosił zamiar ubiegania się o urząd prezydenta w 2015 roku. W 2020 roku najbogatszy król, reprezentujący róg republikański, otrzymał śmiertelną ranę, która miała zostać później uleczona. W 2022 roku wojna na Ukrainie eskalowała. Następnie Trump powrócił, w wypełnieniu wersetu trzynastego, w wyborach 2024 roku. W lipcu 2023 roku rozległ się głos na pustyni. 31 grudnia 2023 roku róg protestancki został wskrzeszony, podobnie jak róg republikański w wyborach 2024 roku, kiedy Trump powrócił, a następnie w 2025 roku próba fundamentu dobiegła końca wraz z nadejściem próby świątyni.

1989

Prawdy, które zostały odpieczętowane w 1989 roku, były dwojakie. Prorocze paralelizmy ruchów reformy oraz ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela zostały odpieczętowane w tym samym czasie. Istnieją pewne zasady prorocze, które zastosowano, aby ustalić pierwotne przesłanie wersetu czterdziestego. Niektóre z owych właśnie prawd są dziś kluczem do ukrytej historii tego samego wersetu, w którym odkryto te prorocze klejnoty. Przytoczę przykład.

W roku 1989 w adwentyzmie nie istniało jednolite rozumienie tego, co oznaczają ostatnie sześć wersetów Księgi Daniela. Ten brak jedności miał dwojaki charakter. Nie było konsensusu co do znaczenia tych wersetów. Ci, którzy utrzymywali, że je rozumieją, przedstawiali ludzkie idee, zmieszane z teologią odstępczego protestantyzmu i katolicyzmu, stanowiące pierwotne dziedzictwo, które otrzymali od swoich przodków z buntu roku 1863, kiedy odegrali rolę nieposłusznego proroka podczas założycielskiego buntu Jeroboama. Te indywidualne pomysły co do znaczenia tych wersetów były w najlepszym razie prywatnymi interpretacjami. Ich ujęcia tych wersetów były albo sprzeczne z podstawowym zastosowaniem proroczym, a często nawet przeciwne samej przesłance, którą sami przypisywali tym werseom.

To, co ujrzelśmy w wersetach, stanowiło spójne rozumienie wszystkich sześciu wersetów. To właśnie spójność przesłania, którą dostrzegliśmy, zachęciła mnie do przedstawienia mojego rozumienia, nawet gdy wiedziałem, że cały adwentyzm odrzucał moje rozumienie. To, co rozumieliśmy z tych wersetów, zostało po raz pierwszy opublikowane w 1996 roku, a przedstawione tam rozumienie tylko się umacniało w miarę upływu trzydziestu lat!

Jeśli weźmiesz pod uwagę zupełnie pierwsze odniesienie w czasopiśmie *The Time of the End*, natrafisz na *Testimonies*, tom 9, strona 11. Pięć lat przed 9/11 czasopismo zaczyna się od 9/11. Jednym z tych zrozumień, które mnie zachęciły, było uświadomienie sobie, że w „czasie końca” w wersecie czterdziestym królowie północy i południa byli mocami duchowymi, a nie dosłownymi. W owym czasie wiedziałem już, że Siostra White powiedziała, iż księgi Daniela i Objawienia są tą samą księgą, i że tę samą linię proroctwa, która jest u Daniela, podejmuje Jan w Objawieniu. Odkryłem, że w jedenastym rozdziale Objawienia, który wypełnił się w historii związanej z czasem końca w roku 1798, komentarz Siostry White do tego rozdziału jasno naucza, iż Francja była duchowym Egiptem, i równie jasno stwierdzała ona, że w siedemnastym rozdziale Objawienia nierządnicą na bestii była duchowym Babilonem.

Identyfikacja tych dwóch potęg dokonana przez siostrę White znajduje się w Wielkim boju, a te uwagi łączą świadectwo Jana i Daniela. W jedenastym rozdziale Księgi Daniela „król południa” jest określony jako potęga sprawująca władzę nad Egiptem, a „król północy” — jako potęga sprawująca władzę nad Babilonem. To, że Biblia i Duch Proroctwa harmonijnie współdziałały, aby ustanowić prawdę przez zestawienie Księgi Daniela z Księgą Objawienia w celu dowiedzenia tej tezy, było czymś, czego nigdy nie mógłbym odstąpić żadnemu błędzemu teologowi ani błędzemu samozwańczemu przywódcy samoutrzymującej się służby.

Rozumieć Ptolemeusza i Uzjasza jako symbole bitwy pod Rafią oraz następstw, które zachodzą po wywyższeniu się ich serc, oznacza kierować się faktem, że Ptolemeusz reprezentuje władzę smoka, która pokonuje władzę zastępczą Rzymu, tylko po to, by ulec władzy zastępczej, która pokonała Ptolemeusza w wersecie dziesiątym i w roku 1989. Rozróżnienia historyczne są celowe i istotne.

Ozjasz przyjmuje znanie bestii, gdy usiłuje połączyć kościół i państwo; Ozjasz jest chwalebna ziemią, a chwalebna ziemia była jednym z głównych zagadnień na początku poselstwa w 1989 roku. Czy chwalebna ziemia to Stany Zjednoczone, czy Kościół Adwentystów Dnia Siódmego? Ci, którzy wówczas trzymali się błędnego poglądu, że chwalebna ziemia to Kościół Adwentystów

Dnia Siódmego, a także wszyscy, którzy nadal tak uważają — twierdzili, że chwalebna święta góra z wersetu czterdziestego piątego była jednoznacznie Kościołem Bożym, co dla nich oznaczało, że góra i ziemia były tym samym symbolem. Standardowe ludzkie rozumowanie, jak sędzę.

Ozjasz jest ziemią chwalebną, a Ptolemeusz — Egiptem. Ozjasz, jako ziemia chwalebna, ma dwa rogi: protestantyzm i republikanizm. Politycznym przejawem Ptolemeusza jest komunizm i jego różnorodne formy, a religijnym przejawem Ptolemeusza jest spirytyzm i jego różnorodne formy. Cechą mocy smoka jest to, że stanowi konfederację, natomiast fałszywy prorok, który jest ziemią chwalebną, jest jednym narodem o dwóch rogach.

Werset 40 rozdziału 11 Księgi Daniela przesądza, że Stany Zjednoczone były mocarstwem zastępczym papieżstwa, gdy w 1989 roku Związek Radziecki został zmieciony. Prawda ta współbrzmi z rolą bestii z ziemi o dwóch rogach z rozdziału trzynastego Apokalipsy, gdyż obie księgi są tożsame.

I ujrzałem inną Bestię wychodzącą z ziemi; miała dwa rogi podobne do rogów Baranka i mówiła jak Smok. I sprawuje całą władzę pierwszej Bestii w jej obecności i sprawia, że ziemia i jej mieszkańcy oddają pokłon pierwszej Bestii, której śmiertelna rana została uleczona.
Apokalipsa 13:11, 12.

Trzynasty rozdział Apokalipsy identyfikuje Stany Zjednoczone jako mocarstwo zastępcze papieżstwa, gdyż bestia z ziemi „sprawuje całą władzę” bestii wychodzącej z morza, która była „przed nim”. W wersecie drugim smok pogańskiego Rzymu przekazał papieżstwu jego moc, tron i wielką władzę. Słowo tłumaczone jako „moc” oznacza moc, lecz w wersecie dwunastym jest to inne słowo, które również oddano jako „moc”, w znaczeniu „władzy delegowanej”.

Stany Zjednoczone są mocarstwem zastępczym papieżstwa, które zostało typologicznie przedstawione przez pogański Rzym; ten zaś, jak to przedstawiono w wersecie drugim, udzielił papieżstwu wsparcia militarnego i gospodarczego. W ten sposób pogański Rzym stanowił typ Stanów Zjednoczonych, które również oddadzą swoje "rydwany, okręty i jeźdźców", by wykonywać brudną robotę władzy papieskiej.

Gdy trzy bitwy z wersetów dziesiątego, jedenastego i piętnastego znalazły w historii swoje wypełnienie, Antioch Wielki uczestniczył w każdej z nich. Fakt ten wskazuje, że potęga reprezentowana w tych trzech bitwach jest potęgą zastępczą bestii, albowiem za każdym razem jest to Antioch, a Antioch w 1989 roku był potęgą zastępczą Stanów Zjednoczonych.

Trzy bitwy, które prowadzą do prawa niedzielnego z wersetu szesnastego, noszą pieczęć Alfę i Omegi, a także strukturę prawdy. W pierwszej i trzeciej bitwie występują Stany Zjednoczone, co wskazuje na alfę i omegę w bitwie pierwszej i ostatniej. Trzy bitwy, które prowadzą do prawa niedzielnego z wersetu szesnastego, również noszą pieczęć prawdy. Siła zastępcza nazistowskiej Ukrainy stanowi bitwę środkową, która reprezentuje bunt środkowego kamienia milowego w ramach hebrajskiego słowa prawda. Trzy bitwy reprezentują okres od 1989 roku aż do prawa niedzielnego, co oznacza, że reprezentują "ukrytą historię" wersetu czterdziestego.

Jedenasty werset rozdziału jedenastego Księgi Objawienia wskazuje rok 2023 jako punkt, w którym oba rogi zostają wskrzeszone. Jedenasty werset rozdziału jedenastego Księgi Daniela wskazuje dokładnie ten sam okres dziejowy. Wewnętrzna linia proroctwa i zewnętrzna linia proroctwa są zbieżne w roku 2023. Wewnętrzna linia to "rzecz", którą Daniel zrozumiał, a zewnętrzna linia to "widzenie", które zrozumiał.

Test świątynny, który ilustruje Daniel, rozpoczął się dwudziestego drugiego dnia, a dodanie dwudziestu dwóch lat do 11 września — który jest momentem wejścia Izajasza do świątyni — prowadzi do roku 2023. Izajasz wskazuje na 11 września jako na moment śmierci Uzjasza, po jedenastu latach życia z trądem. Praca wznoszenia świątyni polega najpierw na położeniu fundamentu, a następnie na wzniesieniu świątyni i umieszczeniu kamienia zwornikowego, co następnie prowadzi do trzeciej próby lakmusowej, reprezentowanej przez Święto Trąb w linii Księgi Kapłańskiej 23. Wewnętrzne dzieło wiecznej ewangelii dokonuje się w trakcie historii linii zewnętrznej. W wersecie jedenastym Putina typologicznie przedstawia Ptolemeusz, zaś król Uzjasz stanowi drugiego świadka dla ilustracji króla południa, który zostaje wywyższony przez sukcesy militarne, a następnie usiłuje wkroczyć w sferę religii.

I król południa uniesie się gniewem, wyjdzie i będzie z nim walczył, z królem północy; a on wystawi wielkie mnóstwo, lecz to mnóstwo zostanie wydane w jego ręce. A gdy usunie to mnóstwo, jego serce się wywyższy; i straci dziesiątki tysięcy, lecz przez to się nie umocni. Daniela 11:11–12.

Uriah Smith omawia dzieje Ptolemeusza Filopatora oraz jego próbę złożenia ofiar w świątyni jerozolimskiej.

Ptolemeuszowi brakło roztropności, by należycie wykorzystać swe zwycięstwo. Gdyby poszedł za ciosem swego powodzenia, najprawdopodobniej stałby się panem całego królestwa Antiocha; lecz zadowolony jedynie kilkoma pogroźkami i groźbami, zawarł pokój, aby móc oddać się nieustannemu i nieokiełznanemu folgowaniu swym zwierzęcym żądom. Tak więc, pokonawszy nieprzyjaciół, został pokonany przez własne występki i, zapomniawszy o wielkim imieniu, jakie mógł być sobie zyskać, spędzał czas na ucztach i rozpuście.

Serce jego uniosło się wskutek powodzenia, lecz bynajmniej nie został przez nie umocniony; albowiem haniebny użytek, jaki z niego uczynił, sprawił, że jego własni poddani zbuntowali się przeciw niemu. Jednak owo uniesienie serca w sposób szczególnie wyrazisty objawiło się w jego stosunkach z Żydami. Przybywszy do Jerozolimy, składał tam ofiary i bardzo pragnął wbrew prawu i religii owego miejsca wejść do Najświętszego Miejsca świątyni; lecz, choć z wielkim trudem, został powstrzymany, po czym opuścił to miejsce, pałając gniewem przeciw całemu narodowi żydowskiemu, i natychmiast wszczął przeciw Żydom straszliwe i nieubłagane prześladowanie. W Aleksandrii, gdzie Żydzi zamieszkiwali od czasów Aleksandra i cieszyli się przywilejami najbardziej faworyzowanych obywateli, czterdzieści tysięcy według Euzebiusza, sześćdziesiąt tysięcy według Hieronima, zostało zabitych w tym prześladowaniu. Bunt Egipcjan oraz rzeź Żydów z pewnością nie były obliczone na to, by wzmocnić go w jego królestwie, lecz raczej wystarczyły, by niemal doszczętnie je zrujnować. Uriah Smith, Daniel i Objawienie, 254.

Zwycięstwo militarne Ptolemeusza Filopatora pod Rafią w 217 r. p.n.e. nie wzmocniło go, lecz sprawiło, że "jego serce się wywyższyło". Zwycięstwo w wojnie na Ukrainie nie wzmocni Putina, lecz "wywyższy jego serce", podobnie jak powodzenie wojenne sprawiło, że wywyższyło się serce króla Ozjasza.

A Ozjasz przygotował dla nich, dla całego wojska, tarcze, włócznie, hełmy, kolczugi, łuki i proce do miotania kamieni. I sporządził w Jerozolimie maszyny, wynalezione przez biegłych mężów, aby były na wieżach i na murach obronnych, by miotały strzały i wielkie kamienie. I rozszła się jego imię daleko; albowiem przedziwnie był wspomagany, aż stał się potężny. Lecz gdy stał się potężny, jego serce wywyższyło się ku zgubie, gdyż wykroczył przeciw Panu, swemu Bogu, i wszedł do świątyni Pana, aby palić kadzidło na ołtarzu kadzenia. 2 Księga Kronik 26,14-16.

Dwaj królowie południowi, których serca uniosły się pychą wskutek zwycięstw wojennych, usiłowali wejść do tej samej świątyni i złożyć ofiarę, czego wolno było dokonać jedynie kapłanowi. W obu przypadkach kapłani sprzeciwili się próbom pysznych królów, by to uczynić. Następnie jeden z królów przedsięwziął odwet na Żydach, a drugi został dotknięty trędem na czole.

I Azariasz, kapłan, wszedł za nim, a z nim osiemdziesięciu kapłanów Pana, mężów dzielnych. I sprzeciwili się królowi Uzzjaszowi, i rzekli do niego: Nie do ciebie należy, Uzzjaszu, kadzić Panu, lecz do kapłanów, synów Aarona, poświęconych, aby kadzić. Wyjdź ze świątyni, bo dopuściłeś się występku; i nie przyniesie ci to chwały u Pana Boga. Wtedy Uzzjasz rozgniewał się, a w jego ręku była kadzielnica, by kadzić; a gdy gniewał się na kapłanów, trąd wykwitł na jego czole na oczach kapłanów w domu Pana, obok ołtarza kadzenia. I Azariasz, arcykapłan, oraz wszyscy kapłani spojrzeli na niego, a oto był trędowaty na czole, i wypchnęli go stamtąd; on sam także spieszył się wyjść, ponieważ Pan go uderzył. I król Uzzjasz był trędowaty aż do dnia swojej śmierci i mieszkał w oddzielnym domu jako trędowaty, gdyż był odłączony od domu Pana; a Jotam, jego syn, był nad domem królewskim, sądząc lud kraju. A pozostałe dzieje Uzzjasza, pierwsze i ostatnie, opisał prorok Izajasz, syn Amosa. Druga Księga Kronik 26,17–22.

W roku 2014 europejscy globaliści oraz reżim Obamy zainicjowali na Ukrainie kolorową rewolucję. W 2022 roku Rosja rozpoczęła inwazję, która ostatecznie doprowadzi do zwycięstwa Putina i Rosji, reprezentowanych przez Ptolemeusza i Uzzjasza, królów południa. Werset dwunasty mówi, że po zwycięstwie Putina „jego serce się wyniesie; i powali wiele dziesiątek tysięcy; lecz przez to nie będzie umocniony”. Następnie historia odnotowuje postępujący schyłek jego królestwa.

Postępujący schyłek doprowadził do jego śmierci, i kiedy Antioch Wielki wymierzył odwet za swoją klęskę pod Rafią, Antioch nie miał już do czynienia z Ptolemeuszem Filopatorem, lecz z małoletnim dzieckiem, które było wówczas władcą Egiptu. Dziecko jest symbolem ostatniego pokolenia, zatem na pewnym poziomie król-dziecko, którego Antioch pokonuje pod Panium, stanowi ostatnie pokolenie królestwa południa. Na poziomie praktycznym król-dziecko reprezentuje słabość wobec siły Antiocha.

Pokój zawarty między Ptolemeuszem Filopatorem a Antiochem trwał czternaście lat. Tymczasem Ptolemeusz zmarł wskutek nieumiarkowania i rozpusty, a jego następcą został syn, Ptolemeusz Epifanes, dziecko wówczas cztero- lub pięcioletnie. Antioch natomiast w tym samym czasie, po stłumieniu buntu w swoim królestwie oraz podporządkowaniu i utrwaleniu posłuszeństwa części wschodnich, miał wolne ręce do wszelkich przedsięwzięć, gdy młody Epifanes objął tron Egiptu; i uznawszy to za zbyt dobrą sposobność rozszerzenia swego panowania, by pozwolić jej umknąć, wystawił olbrzymią armię „większą niż poprzednia” (gdyż podczas wyprawy na Wschód zgromadził liczne siły i pozyskał wielkie bogactwa) i wyruszył przeciw Egiptowi, spodziewając się łatwego zwycięstwa nad małoletnim królem. Jak mu się powiodło, wkrótce zobaczymy; albowiem w tym miejscu w sprawy tych królestw wkraczają nowe komplikacje, a na scenę dziejów wprowadzeni zostają nowi aktorzy. Uriah Smith, Daniel i Objawienie, 255.

Król Południa

Zarysowanie ostatnich kroków Rosji oznacza zarysowanie ostatnich kroków proroczego króla południa. Cechą proroczą duchowego króla południa, który pojawił się w historii proroczej w czasie końca w roku 1798, jest to, w jaki sposób dochodzi on do swego kresu. Jest to również cecha prorocza króla północy oraz fałszywego proroka. Każda z trzech potęg, które prowadzą świat ku Armagedonowi, ma kres jednoznacznie określony w Słowie Bożym. Cokolwiek przydarzy się Putinowi i Rosji, będzie już miało swój typ w dawnych liniach króla południa.

Przykłady upadku duchowego króla południa zostały przedstawione typologicznie w upadku pierwszego duchowego króla południa, którym była ateistyczna Francja w okresie Rewolucji. Upadek królestwa południa obejmuje upadek króla południa. Upadek Napoleona odpowiada upadkowi Francji i jest zbieżny z upadkiem następnego królestwa południa, którym była Rosja. Rosja, jako współczesny król południa, wyłoniła się z rewolucji, tak jak Francja, jako król południa, miała swój początek w rewolucji.

Rewolucja jest cechą smoka, który jest symbolem królów południowych. Smok, podstawowy symbol króla południa, to Szatan, i gdy u kresu tysiąclecia podejmuje próbę rewolucji, ogień zstępuje z nieba i go pochłania. Jego bunt w niebie na początku był alfą jego buntu przy zakończeniu tysiąclecia.

W 1798 roku Francja proroczo objęła tron jako duchowy król południa podczas rewolucji francuskiej. Ta rewolucja przetoczyła się przez narody Europy i ostatecznie doprowadziła do rewolucji rosyjskiej, po której w tym samym roku szybko nastąpiła rewolucja bolszewicka.

Rewolucja rosyjska z 1917 roku składała się z dwóch głównych etapów: rewolucji lutowej (która obaliła monarchię carską, zakończyła autokrację i ustanowiła rząd tymczasowy w okresie dwuwładzy z sowietami) oraz rewolucji październikowej (zwanej także rewolucją bolszewicką, w której bolszewicy pod przywództwem Lenina przejęli władzę w drodze zamachu stanu, co doprowadziło do ustanowienia władzy rad i otworzyło drogę do socjalizmu/komunizmu).

W analizach historycznych i teorii rewolucyjnej (zwłaszcza w ujęciach marksistowskich, jak u Trockiego, Luksemburg i innych dostrzegających analogie) Rewolucja Francuska (1789–1799) bywa często postrzegana jako model lub schemat przebiegu wydarzeń w Rosji. Dwa etapy Rewolucji Francuskiej, które stanowiły wzorzec dla tych rosyjskich faz, to:

- Początkowa faza umiarkowana/konstytucyjna (mniej więcej 1789–1792), która koresponduje z Rewolucją Lutową. Ta faza we Francji rozpoczęła się od szturm na Bastylię, zwołania Stanów Generalnych/Zgromadzenia Narodowego, zniesienia przywilejów feudalnych, Deklaracji Praw Człowieka oraz ustanowienia monarchii konstytucyjnej pod przewodnictwem Żyrodystów i umiarkowanych reformatorów. Obaliła monarchię absolutną, lecz zachowała elementy burżuazyjnego/liberalnego ładu politycznego oraz dwoistych/spornych struktur władzy (np. między Zgromadzeniem a utrzymującą się monarchią). Podobnie luty 1917 roku położył kres caratowi, lecz doprowadził do burżuazyjnego rządu tymczasowego oraz dwuwładzy z Sowietami.
- Faza radykalna/jakobińska (mniej więcej 1792–1794, obejmująca ustanowienie Pierwszej Republiki, egzekucję Ludwika XVI oraz okres terroru pod przywództwem Robespierre’a i jakobinów/Komitetu Ocalenia Publicznego) koresponduje z Rewolucją Październikową (bolszewicką). Jakobini przejęli władzę od bardziej umiarkowanych żyrodystów drogą radykalnych działań, proklamowali republikę, stłumili kontrrewolucję i popchnęli rewolucję ku głębszej transformacji społecznej oraz obronie przed zagrożeniami wewnętrznymi i zewnętrznymi. To odzwierciedla sposób, w jaki bolszewicy obalili Rząd Tymczasowy, skonsolidowali władzę proletariacką/dyktaturę proletariatu i posunęli naprzód socjalizm rewolucyjny.

Te paralele podkreślają, iż rewolucje często przebiegają wedle pewnego wzorca: najpierw szerokie powstanie przeciwko staremu reżimowi (kierowane przez umiarkowanych/siły burżuazyjne), następnie zaś bardziej skrajne przejście władzy przez radykałów, mające na celu „ocalenie” i pogłębienie rewolucji w obliczu kryzysu. Sami bolszewicy świadomie nawiązywali do przykładu francuskiego, postrzegając swoje październikowe powstanie jako analogiczne do jakobińskiego zamachu stanu — niezbędnego, by zapobiec kontrrewolucji i urzeczywistnić potencjał rewolucji.

Ta typologia pojawia się w takich dziełach, jak Historia rewolucji rosyjskiej Lwa Trockiego (która wprost porównuje fazę dwuwładzy w Rosji z podobną dynamiką we Francji) oraz w pismach Róży Luksemburg o wydarzeniach rosyjskich, w których zauważa, że pierwszy okres rewolucji rosyjskiej (marzec–październik) podąża za schematem rewolucji francuskiej (i angielskiej), przy czym przejście władzy przez bolszewików odpowiada wyniesieniu jakobinów do władzy.

Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, a upadek Napoleona jako pierwszego duchowego króla południa przebiegał zgodnie z kamieniami milowymi z początku rewolucji i w ten sposób reprezentował upadek Związku Radzieckiego.

Stopniowy (krok po kroku) schyłek Napoleona ściśle odpowiada stopniowemu zmierzchowi i upadkowi Związku Radzieckiego w 1991 roku, w tych samych ramach typologicznych, w których dwie fazy Rewolucji Francuskiej prefigurowały lutowy i październikowy etapy Rewolucji Rosyjskiej 1917 roku. Paralela ta rozciąga się na fazę konsolidacji po okresie radykalnym

(bonapartyzm) oraz jej nieuchronny rozkład. Wynika to zarówno z ogólnych prawidłowości historycznych, jak i z analiz marksistowskich (zwłaszcza Trockiego w Zdradzonej rewolucji i pokrewnych pracach), które traktują Napoleona jako archetyp bonapartyzmu: reżimu silnej ręki, który wyłania się po radykalnym apogeum rewolucji, balansuje między klasami, zachowuje kluczowe strukturalne zdobycze rewolucji (jednocześnie tłumiąc jej demokratyczny impet), buduje osobiste, militarno-biurokratyczne imperium, ulega nadmiernej ekspansji, a następnie doznaje etapowego upadku, prowadzącego do częściowej restauracji dawnego porządku.

Bonapartystyczne dojście Napoleona do władzy jest paralelne do stalinowskiej konsolidacji władzy

Po jakobińskiej fazie radykalnej i reakcji termidoriańskiej (1794), po okresie niestabilnego Dyrektoriatu (1795–1799), zamach stanu 18 brumaire'a (1799) dokonany przez Napoleona ustanawia najpierw Konsulat, a następnie Cesarstwo (1804). Napoleon kodyfikuje i eksportuje mieszczańskie zdobycze rewolucyjne (Kodeks Napoleona, zniesienie przywilejów feudalnych, silne, scentralizowane państwo), lecz podporządkowuje je autorytarnej władzy, chwale oręża i nowej elicie.

Po radykalnej fazie bolszewickiej/październikowej oraz wczesnych eksperymentach radzieckich dochodzi do degeneracji biurokratycznej (zwłaszcza od połowy lat 20. XX w.). Konsolidacja władzy Stalina pokonuje Lewą Opozycję, narzuca „socjalizm w jednym kraju” i ustanawia policyjno-wojskowo-biurokratyczną dyktaturę. Gospodarka planowa i własność znacjonalizowana (kluczowe zdobycze Października) zostają zachowane, lecz przekształcone w narzędzia uprzywilejowanej kasty, przy jednoczesnym porzuceniu internacjonalizmu.

W obu przypadkach energia rewolucyjna zostaje „zamrożona” i skanalizowana w postać władzy państwowej oraz ekspansji, pod zwierzchnictwem jednej osoby lub aparatu władzy (Trocki wprost nazwał reżim Stalina formą „radzieckiego bonapartyzmu”, bliższą Cesarstwu Napoleona niż Konsulatowi).

Stopniowy upadek

Oto zasadnicza oś — schyłek nie jest jednym nagłym wydarzeniem, lecz następującym po sobie ciągiem erozji, napędzanym przez nadmierną ekspansję, wewnętrzne sprzeczności, militarne grzęzawiska, utratę kontroli nad peryferiami, nieudane reformy oraz ostateczny rozpad/restaurację.

Strona napoleońska (1812–1815)

- 1812: Katastrofalna inwazja na Rosję — Wielka Armia (600 000 żołnierzy) zdziesiątkowana przez problemy logistyczne, zimę i opór. Katastrofalny punkt zwrotny; ogromna utrata prestiżu i siły żywej.
- 1813: Zawija się koalicja przeciwko niemu; klęska pod Lipskiem („Bitwa Narodów”) – utrata niemieckich sojuszników i terytoriów; imperium zaczyna się kurczyć.
- 1814: Alianci najeżdżają Francję właściwą; Paryż pada; Napoleon abdykuje i zostaje zesłany na Elbę.

- 1815: Krótkotrwały powrót (Sto Dni), ostateczna klęska pod Waterloo; trwale zesłanie na Wyspę Świętej Heleny; restauracja monarchii Burbonów (reakcyjny odwrót od zdobyczy rewolucji, choć nie całkowity — część zmian prawnych i administracyjnych przetrwała).

Strona radziecka (od lat 70. XX wieku do 1991 r.)

- Koniec lat 70. XX wieku – lata 80.: stagnacja gospodarcza („zastój” za rządów Breżniewa), chroniczne niedobory, opóźnienie technologiczne oraz wyniszczający wyścig zbrojeń z USA i NATO — systemowe nadmierne rozciągnięcie zaczyna wyjaławiać gospodarkę.
- 1979–1989: wojna w Afganistanie — radziecki „Wietnam”; bagno wyczerpuje zasoby, morale i pozycję międzynarodową (zauważmy ironiczny paralelizm: Napoleon rozgromiony w Rosji; ZSRR wykrwawiony w surowym, stawiającym opór teatrze działań).
- 1985-1989: reformy pierestrojki/głasności Gorbaczowa (próba „uratowania” systemu, podobnie jak niektóre późne napoleońskie korekty) zamiast tego ujawniają i przyspieszają narastanie sprzeczności; państwa satelickie bloku wschodniego buntują się i wyzwalają się (Mur Berliński upada 9 listopada 1989 r., reżimy upadają na przestrzeni lat 1989–1990)-utrata „zewnętrznego imperium”, dokładnie jak utrata przez Napoleona państw sprzymierzonych.
- 1990–1991: Wewnętrzne kryzysy nacjonalistyczne, republiki ogłaszają suwerenność; pucz twardogłowych z sierpnia 1991 r. kończy się spektakularną porażką; Gorbaczow rezygnuje 25 grudnia 1991 r.; ZSRR rozpada się na 15 państw. Następuje restauracja kapitalizmu (terapia szokowa okresu Jelcyna, oligarchowie, prywatyzacja) — analogiczna do restauracji Burbonów: powracają przedrewolucyjne elementy klasowe (bądź ich odpowiedniki), cofając pełne rewolucyjne stosunki własności przy zachowaniu niektórych form administracyjnych.

W obu przypadkach „imperium” (francuski System Kontynentalny vs. radziecki Blok Wschodni/wpływ RWPG) rozpada się od peryferii ku centrum; przyspiesza w nim wewnętrzne gnicie; ostateczny kryzys obnaża jego pustkę; a dawne siły społeczne odzyskują dominację (monarchia/kapitalizm). Bonapartyzm okazuje się nie do utrzymania — „piramida oparta na wierzchołku”, jak ujął to Trocki — gdyż opiera się na tłumieniu demokratycznej bazy rewolucji przy jednoczesnej obronie (lecz zniekształcaniu) jej bazy ekonomicznej w warunkach wrogich nacisków zewnętrznych. Upadek Związku Radzieckiego nie był „nagły” w perspektywie długiego trwania, lecz stanowił kulminację postępującego wewnętrznego gnicia, podobnie jak imperium Napoleona nie zniknęło z dnia na dzień, lecz ulegało erozji wskutek kolejnych klęsk aż do restauracji.

Początek i kres Francji oraz Związku Radzieckiego są zgodne ze świadectwem króla Ozjasza i Ptolemeusza. Ptolemeusz IV Filopator odnosi rozstrzygające zwycięstwo w bitwie pod Rafią (217 r. przed Chr.) nad królem północy (Antiochem III), lecz „nie będzie przez to umocniony” — zawiera pokój zamiast wykorzystać przewagę, wraca do luksusu i samowywyższania, po czym (według zapisu zachowanego w 3 Księdze Machabejskiej 1–2) Ptolemeusz odwiedza Jerozolimę po swoim triumfie. Jego serce się uniosło; usiłuje wejść do Świętego Świętych i sam złożyć ofiarę — akt uzurpacji i zuchwałego sprzeciwu wobec prawdziwego Boga. Zostaje dotknięty karą Bożą (paralizem), upokorzony i zwraca się ku prześladowaniu ludu Bożego. Jego panowanie odąd

naznaczone jest postępującym upadkiem: moralnym zepsuciem, wewnętrznymi buntami oraz utratą siły aż do śmierci. Jest to dokładne odbicie króla Ozjasza (2 Księga Kronik 26:16–21), którego serce uniosło się po powodzeniu wojennym, który następnie wszedł do świątyni, aby palić kadzidło (uzurpując sobie czynności kapłańskie), i został uderzony trądem na czole — był to sąd publiczny, widoczny. Od tego czasu Ozjasz żył w odosobnieniu, odcięty od domu Pana, aż do śmierci — była to powolna, przewlekła śmierć, a nie natychmiastowa zagłada.

Obaj są królami południa, których pycha objawia się wtargnięciem do świątyni w Jerozolimie, po czym następuje stopniowy, erozyjny kres zamiast natychmiastowego upadku. Jest to typologiczny wzorzec dla każdego późniejszego „króla południa”.

1798: Francja zostaje duchowym królem Południa

W „czasie końca” (1798) ateistyczna Francja (moc, która właśnie ujawniła duchowe cechy Egiptu — otwarta negacja Boga, jak w Objawieniu 11:8) uderza na króla północy (Papiestwo), biorąc papieża do niewoli. Napoleon jest wojskowym ucieleśnieniem tego uderzenia. W 1798 roku Francja nosi koronę południa, ponieważ wywyższa tego samego ateistycznego ducha, którego uosabiał starożytny Egipt.

Lecz podobnie jak Ptolemeusz nie zdołał „w pełni wykorzystać swego zwycięstwa”, tak i radykalna faza Rewolucji Francuskiej nie zdołała utrzymać ani w pełni wyeksportować swych zdobyczy. Korona południa przechodzi dalej, w miarę jak filozofia ateizmu dojrzewa i znajduje nowy głos władzy państwowej.

Progresja symboli przywództwa: od Napoleona, przez Lenina, po Stalina

Te trzy nie są przypadkowe; tworzą postępującą sekwencję zakończeń — każde stanowi kolejny etap trajektorii króla południa ku jego własnemu powolnemu rozpadowi. Napoleon — pierwszy wielki symbol po roku 1798. Zwycięski w Egipcie (południe w sensie dosłownym), posuwa się zbyt daleko (katastrofalna kampania rosyjska 1812 r. zapoczątkowała stopniową serię strat na peryferiach jego imperium w latach 1813–1814), ponosi ostateczną klęskę (Waterloo, 1815) i zostaje zesłany dwukrotnie. Napoleon reprezentuje postępujący, etapowy upadek — dokładnie na podobieństwo Ptolemeusza i Ozjasza.

Lenin sięgnął po koronę w Rewolucji Październikowej 1917 roku. Bolszewicki „napór” kontynuuje wojnę przeciw staremu porządkowi (w tym władzy religijnej). Lecz faza radykalna nie może się ustabilizować; zdrowie samego Lenina wcześniej podupada, a system zaczyna ulegać biurokratyzacji.

Stalin, konsolidator (sowiecki bonapartyzm), „zamraża” rewolucję w wojskowo-biurokratyczne imperium, zachowuje zasadnicze zdobycze (znacjonalizowana gospodarka — antyfeudalny odpowiednik Kodeksu Napoleona), lecz kieruje swą władzę do wewnątrz (czystki) i na zewnątrz (ekspansja). A jednak serce wywyższa się w ateizmie; system nie może w istocie „wykorzystać w pełni swego zwycięstwa”. Nadmierne rozciągnięcie (Afganistan jako paralela do Rosji Napoleona), stagnacja, nieudane reformy (pieriestrojka była ostatnią desperacką próbą), utrata

satelitów (1989–90 = utrata „sojuszników”) i ostateczny rozpad (1991).

Upadek Związku Radzieckiego nie był nagły — następował stopniowo, dokładnie tak, jak imperium Napoleona ulegało erozji krok po kroku i jak panowania Ptolemeusza oraz Ozjasza podupadały po ich chwili pychy związanej ze świątynią. „Duchowy” król południa (ateizm w formie państwowej) doznał własnego, długotrwałego sądu: wydrążony od wewnątrz, niezdolny podtrzymać kłamstwa, został zmieciony przez ruch przeciwny króla północy (ponowny rozkwit papieżstwa w powstałej próżni).

Rewolucja Francuska (w dwóch etapach) prefiguruje Rewolucję Rosyjską (lutową oraz październikową/bolszewicką). Bonapartyzm napoleoński i postępujący schyłek prefigurują stalinowską konsolidację oraz postępujący schyłek Związku Radzieckiego. Całość stanowi współczesne urzeczywistnienie linii króla południa z jedenastego rozdziału Księgi Daniela: od porażki Ptolemeusza pod Rafią i świątynnej pychy, przez identyczny grzech Ozjasza i jego powolny kres, aż po Francję w roku 1798 i jej ateistycznego spadkobiercę (erę Lenina-Stalina), który nie zdołał umocnić się poprzez własne zwycięstwa.

Lenin, radykalny założyciel bądź zdobywca władzy (paralela do jakobińskiego/bolszewickiego dojścia do władzy; faza „naporu” po 1917 roku, pokrewna wczesnemu Konsulatowi Napoleona po Brumaire). Stalin był bonapartystycznym konsolidatorem (budowniczy imperium radzieckiego, czystki, zwycięstwo w II wojnie światowej, apogeum zimnej wojny; serce wywyższone w ateizmie, lecz niezdolny do pełnego „umocnienia” zwycięstwa w długiej perspektywie — rozpoczyna się nadmierne rozciągnięcie).

Chruszczow był przywódcą „odwilży” po szczycie (1953–1964): potępił Stalina (Tajne przemówienie, 1956), ujawnił niektóre przejawy korupcji, podjął ograniczone reformy, lecz nie zdołał rozwiązać sprzeczności systemowych. Jest to analogiczne do fazy „termidoriańskiej” lub wczesnego schyłku — rozluźnienie terroru przy zachowaniu rdzenia ateistycznej struktury, jednak z erozją prestiżu (np. upokorzenie podczas kryzysu kubańskiego w 1962 r. odzwierciedla drobne napoleońskie niepowodzenia poprzedzające wielkie klęski).

Gorbaczow był zdesperowanym reformatorem (1985–1991); pierestrojka (przebudowa) i głośność (jawność) stanowiły ostatnie, rozpaczliwe próby „uratowania” systemu, lecz przyspieszyły jego załamanie — utratę Bloku Wschodniego (1989: Mur Berliński) — oraz wewnętrzne bunty. Jest to najwyraźniejszy wyznacznik „postępującego kresu”: na podobieństwo późnych prób dostosowawczych Napoleona przed inwazją z 1814 r. albo długotrwałego schyłku Ptolemeusza/Azariasza po pysze świątynnej. Konkordat/spotkanie Gorbaczowa z papieżem Janem Pawłem II w 1989 r. (królem północy) symbolizuje klęskę duchową — ateizm króla południa ustępujący miejsca odrodzeniu papieżstwa.

Jelcyn, jako postać ostatecznego rozpadu (od 1991 r.), poprowadził opór wobec sierpniowego zamachu stanu 1991 r., został prezydentem Rosji, nadzorował rozpad ZSRR (grudzień 1991), terapię szokową, prywatyzację i restaurację kapitalizmu. Uosabia chaotyczny kres i częściową „restaurację” przedrewolucyjnych elementów (oligarchicznego kapitalizmu, na wzór powrotu Burbonów po Napoleonie). Pałac króla południa zostaje zmieciony, co wypełnia opisane w

Daniela 11:40 natarcie króla północy jak wichura (Papiestwo poprzez sojusz ze Stanami Zjednoczonymi).

Typologia akcentuje rozciągnięty w czasie, stopniowy sąd, a nie natychmiastowy upadek, jak to widać na przykładzie zwycięstwa Ptolemeusza IV pod Rafią, które doprowadziło do pychy, wtargnięcia do świątyni, porażenia przez Boga i powolnego rozkładu; odosobnienia Ozjasza jako trędowatego aż do śmierci; oraz etapowych klęsk Napoleona (Rosja, Lipsk, Paryż, Elba, Waterloo). Linia radziecka wskazuje na szczytową potęgę za Stalina oraz na postępującą erozję w czasie odwilży Chruszczowa, która obnaża pęknięcia systemu. Następnie stagnacja epoki Breżniewa, a potem reformy Gorbaczowa stają się czynnikami przyspieszającymi; epoka Jelcyna domyka proces (ZSRR zostaje rozwiązany, państwowa forma ateizmu dobiega końca). „Wywyższone serce” ujawnia się w całym tym ciągu (ateistyczny bunt), lecz nikt „nie potrafi przekuć zwycięstwa w ostateczne rozstrzygnięcie”.

Kres królów południa przebiega stopniowo; zguba Szatana rozpoczęła się na krzyżu, a ostatecznie zostaje on zesłany na wygnanie na tysiąc lat, po czym umiera.

I ujrzałem anioła zstępującego z nieba, mającego klucz od otchłani i wielki łańcuch w swej ręce. I pochwycił smoka, węża starodawnego, który jest Diabłem i Szatanem, i związał go na tysiąc lat, i wrzucił go do otchłani, i zamknął go, i położył na nim pieczęć, aby już nie zwodził narodów, aż dopełni się tysiąc lat; a potem ma być na krótki czas wypuszczony.

I ujrzałem trony, i zasiadli na nich, i dano im władzę sądenia; i ujrzałem dusze tych, którzy zostali ścięci z powodu świadectwa Jezusa i z powodu słowa Bożego, i którzy nie oddali czci Bestii ani jej obrazowi, i nie przyjęli jej znamienia na swoich czołach ani na swoich rękach; i ożyli i królowali z Chrystusem tysiąc lat. Lecz pozostali z umarłych nie ożyli, aż dopełniło się tysiąc lat.

To jest pierwsze zmartwychwstanie. Błogosławieni i święci są ci, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu: nad takimi druga śmierć nie ma władzy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i będą z Nim królować tysiąc lat.

A gdy dopełni się tysiąc lat, Szatan zostanie wypuszczony ze swego więzienia i wyjdzie, aby zwieść narody, które są na czterech krańcach ziemi, Goga i Magoga, by zgromadzić je na wojnę; a ich liczba jest jak piasek morski. I wyruszyli na przestrzeń ziemi, i otoczyli obóz świętych oraz miasto umiłowane; a z nieba zstąpił ogień od Boga i pochłonął ich. A diabeł, który ich zwodził, został wrzucony do jeziora ognia i siarki, gdzie są Bestia i Fałszywy Prorok, i będą dręczeni dniem i nocą na wieki wieków. Apokalipsa 20:1-10.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad królem południa w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersach 11–15, w następnym artykule.

Czasopismo *The Time of the End* zostało opublikowane w 1996 roku i przedstawia prorocstwo z Księgi Daniela, które zostało odpieczętowane w 1989 roku. Ostatnio ChatGPT przeczytał to czasopismo i poproszono go o ocenę roli Ukrainy w historii wersetu czterdziestego przedstawionej w czasopiśmie. Poniżej przedstawiono zarys tego czasopisma, które od trzydziestu lat jest

publicznie dostępne. Pierwszy cytat z pism Ellen White w czasopiśmie to Testimonies, tom 9, 11.

Przegląd: Ukraina w prorockich ramach

W obrębie proroczego zarysu Daniela 11:40–45 przedstawionego w czasopiśmie, Ukraina jest omawiana w związku z upadkiem Związku Radzieckiego oraz zmaganiem między papieżem (królem północy) a ateistycznym komunizmem (królem południa). Ukraina została ukazana jako kluczowe religijne i geopolityczne pole bitwy w końcowych fazach wojen zastępczych, szczególnie w odniesieniu do Ukraińskiego Kościoła Katolickiego i jego legalizacji po dziesięcioleciach prześladowań pod rządami sowieckimi.

Czasopismo przedstawia Ukrainę jako część szerszego spełnienia prorocstwa z Księgi Daniela 11:40, opisującego zmiecenie króla południa przez sojusz Watykanu ze Stanami Zjednoczonymi. Ukraina ukazana jest jako dowód osłabienia sowieckiego ateizmu oraz odrodzenia katolickiego wpływu w Europie Wschodniej.

Ukraina w wojnie między Królem Północy a Królem Południa

Czasopismo naucza, że król południa to ateizm, ucieleśniony najpierw przez Francję (1798), a następnie przez Rosję Sowiecką. Król północy to papieżstwo, a Daniel 11:40 opisuje wojnę duchową, która rozpoczyna się w 1798 roku i kulminuje upadkiem Związku Radzieckiego w 1989 roku. Ukraina pojawia się w tym kontekście jako część bloku sowieckiego, która zostaje zmieciona, co stanowi wypełnienie Daniela 11:40. Publikacja przedstawia upadek Związku Radzieckiego jako pierwszy krok w uzdrowieniu śmiertelnej rany papieżstwa (Objawienie 13).

Likwidacja Ukraińskiej Cerkwi Greckokatolickiej (Źródła cytowane)

Czasopismo zawiera świecką dokumentację prześladowań katolików pod rządami sowieckimi.

Z czasopisma Time, 4 grudnia 1989 r.:

Po II wojnie światowej zaciekle, lecz na ogół mniej krwawe prześladowania rozprzestrzeniły się na Ukrainę i na nowy blok sowiecki, dotykając milionów katolików rzymskich i protestantów, a także prawosławnych.

Ukraina jest uznawana za jeden z głównych obszarów, w których katolicyzm był tłumiony w okresie komunizmu.

Legalizacja Ukraińskiego Kościoła Katolickiego

Jednym z głównych tematów dyskusji o Ukrainie jest legalizacja od dawna zdelegalizowanego Ukraińskiego Kościoła Katolickiego.

Z magazynu „Life”, grudzień 1989 r.:

Ostatnio w Czechosłowacji mianowano trzech nowych biskupów katolickich. A w tym miesiącu Gorbaczow spotka się z papieżem Janem Pawłem II podczas wizyty we Włoszech — będzie to pierwsze bezpośrednie spotkanie przywódców Kremla i Watykanu. Te rozmowy

mogą doprowadzić do legalizacji od dawna zdelegalizowanego Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego w ZSRR.

Z U.S. News & World Report, 11 grudnia 1989 r.:

Przewiduje się, że odrodzenie wolności religijnej obejmie zniesienie urzędowego zakazu działalności Ukraińskiego Kościoła katolickiego, liczącego pięć milionów wiernych, który od 1946 roku przetrwał w podziemiu, gdy Stalin nakazał jego włączenie do Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego. Uzyskanie legalizacji dla Ukraińskiego Kościoła katolickiego pozostaje jednym z głównych celów papieża.

Czasopismo przedstawia to jako dowód osłabienia ateistycznej kontroli, przywrócenia katolickiej władzy. Zostaje to określone jako bezpośredni skutek watykańskiej presji dyplomatycznej oraz jako kamień milowy w wypełnieniu prorocstwa Daniela 11:40; Ukrainę wskazuje się jako widoczny przykład odzyskiwania przez papieża wpływów na dawnym terytorium komunistycznym.

Ukraina jako dowód ekspansji papieża

Upadek komunizmu jawi się nie tylko jako zmiana polityczna, lecz jako duchowa klęska ateizmu, geopolityczny krok naprzód Papieża oraz początek powrotu Papieża do światowej dominacji. Ukraina staje się studium przypadku demontażu sowieckich represji religijnych oraz przykładem strategicznego zwycięstwa Rzymu w Europie Wschodniej. Ukazuje to widoczny zwrot od narzuconego ateizmu ku przywróconemu autorytetowi Kościoła katolickiego, a legalizacja Ukraińskiego Kościoła Katolickiego jest traktowana jako prorocze potwierdzenie, że król północy zmiotł króla południa „jak nawałnica”.

Ukraina i szersza sekwencja prorocka

1. 1798 - Papież doznaje śmiertelnej rany.
2. 1917 – Ateizm przenosi się do Rosji (rewolucja bolszewicka).
3. 1989 – Związek Radziecki upada.
4. Ukraina - Kościół katolicki zalegalizowany.
5. Papież odzyskuje wpływy geopolityczne.
6. Stany Zjednoczone ostatecznie przechodzą pod wpływ papieża (Daniel 11:41).
7. Cały świat podąża (Dn 11,42–43).

Ukraina wpisuje się w etapy 3–4 w ramach przejścia pomiędzy ateizmem sowieckim a przywróconym wpływem papieskim.

Źródła przywołane w dyskusji dotyczącej Ukrainy

- Jeff Pippenger (podstawowe ramy teologiczne)

Duch Proroctwa

- Wielki bój

- Wybrane poselstwa
- Świadczenia dla Kościoła

Prasa świecka

- czasopismo Time
- Czasopismo Life
- Wiadomości z USA i Raport Światowy

Ukraina jest wzmiankowana w związku z:

- Prześladowania katolików po II wojnie światowej
- Przetwanie Ukraińskiego Kościoła Katolickiego w podziemiu
- Dyplomacja między Gorbaczowem a Watykanem
- Prawne przywrócenie hierarchii katolickiej

Podsumowanie roli Ukrainy w biuletynie

Ukraina była twierdzą tłumionego katolicyzmu pod rządami sowieckiego ateizmu. Legalizacja Ukraińskiego Kościoła Katolickiego zasygnalizowała osłabienie króla południa. Wpływy Watykanu na Ukrainie świadczyły o odrodzeniu papieża, a przemiana religijna na Ukrainie stanowiła namacalny dowód wypełniania się Daniela 11:40. Wydarzenia związane z Ukrainą stanowiły część pierwszego etapu gojenia się śmiertelnej rany papieża. Ukraina jest zatem przedstawiona nie jako odosobnione wydarzenie polityczne, lecz jako proroczy znak w obrębie końcowych wydarzeń Daniela 11.